

- 9) Konrad Heiden: Adolf Hitler; das Zeitalter der Verantwortungslosigkeit. Eine Biographie (Zürich z.j.) p. 28
- 10) Olden, p. 16 e.v.
- 11) Volgens Olden (p. 34) deed Hitler het vrijwillig.
- 12) August Kubizek: Adolf Hitler, mein Jugendfreund. (Graz 1953)
- 13) Josef Greiner: Das Ende des Hitler-Mythos. (Wenen 1947)
- 14) Olden, p. 39 e.v.
- 15) W. Görnitz - H. Quint: Adolf Hitler, eine Biographie. (Stuttgart 1952) p. 57; Olden, p. 23
- 16) Wilfried Daim: Der Mann, der Hitler die Ideen gab; Von den religiösen Verirrungen eines Sektierers zum Rassenwahn des Diktators. (München 1958)
- 17) Jetzinger, p. 175 e.v.
- 18) Daim, p. 30
- 19) Jetzinger, p. 177 e.v.
- 20) id. p. 169
- 21) id. p. 241

* * *

Polemiek

SY KONDEN BIJ MALKANDER NIET KOMEN

Onze overigens prettige verstandhouding ten spijt, schijnt er een onontkoombaar misverstand tussen de heer van Voorst van Beest en mij te ontstaan zodra het thema eigentijdse geschiedenis aan de orde komt. Spreek ik daarover, dan hoort hij wat ik niet zeg of hoort hij niet wat ik zeg. Schrijf ik erover, dan leest hij wat ik niet schrijf of leest hij niet wat ik schrijf. Als ik hier toch enkele punten als repliek noteer, gebeurt zulks niet in de verwachting, dat ik de heer v.V.v.B. tot een ander inzicht zal brengen. Ik weet echter dat hij een antwoord verwacht en ik wil hem niet teleurstellen, al vrees ik, dat ik daarbij niet slechts herhaal wat ik reeds heb gezegd, maar zelf zeg wat ik reeds heb herhaald.

1. De heer v.V.v.B. is tegenstander van ongeproportioneerd onderwijs in eigentijdse geschiedenis. Ik ook. Hij wenst eigentijdse geschiedenis te doceren. Ik ook. Over de portie zijn wij het waarschijnlijk niet eens, maar wij hebben ons op dat punt nog niet duidelijk uitgesproken. So what?
2. Wij zijn geschiedenisleraren, geen reisleiders. Onder de vakantie wil ik eventueel met de heer v.V.v.B. bewondering opbrengen voor stadhuisjes van dorpjes, maar voor de rest wil ik die graag overlaten aan ons aller Dr. van Egeraat.
3. Als wij ons bezinnen op de zin van het geschiedenisonderwijs, dienen wij te zoeken naar iets specifiek en geen genoeg te nemen met de eerste de beste consequentie van elk onderwijs, zoals bv. algemene ontwikkeling.

4. Ik blijf ontkennen dat het gemakkelijk is eigentijdse geschiedenis goed te doceren. Idem per idem wat betreft de studie door de leerlingen. Om slechts één reden te noemen: onderwijzen is kiezen. Waar is dat moeilijker dan bij eigentijdse geschiedenis?
5. Voor het probleem van het trekken van vergelijkingen in de geschiedenisles, wil ik de heer v.V.v.B. verwijzen naar de brochure van Prof. Dr. A. E. Cohen, Vergelijken in de tijd. Groningen 1961.
6. Tegenover de insinuatie, dat de voorstanders van onderwijs in eigentijdse geschiedenis de overheid in het gevele trachten te komen, wil ik een andere stelling poneren. Zij die de eigentijdse geschiedenis hebben verwaarloosd, hebben ons vak in discrediet gebracht. En bij de overheid, die nu een nieuw vak: Maatschappijleer, op onze scholen zal invoeren, én bij het grote publiek. Ik laat ter adstructie Prof. Dr. L. J. Rogier, een befaamd gecommitteerde voor ons vak, aan het woord:

„Er zijn nog altijd scholen, die hun abituriënten de wereld in sturen zonder dat hun ooit iets verteld is over de geschiedenis van de laatste halve eeuw, en ik durf te onderstellen, dat de vrede van Versailles zelfs voor de meerderheid nog het eindpunt is. Hoe valt het te verantwoorden, als nooit met deze jonge mensen gesproken is over de Verenigde Naties, de Unesco, de E.E.G., over de conflicten om Indonesië, Congo, China, Cuba, over Verwoerd, Kroesjtsjef, De Gaulle? Ik kan het zo vreemd niet vinden, dat de publieke opinie over een geschiedenisonderwijs, dat zo stelselmatig en in sommige motivering zelfs principeel dit alles voorbijgaat, in toenemende mate ongunstig oordeelt en de zin ervan steeds openhartiger in twijfel trekt”. (Maatstaf, april 1963, blz. 13)

P. A. M. Geurts OFM

Debat over dit onderwerp geëindigd. Red.

* * *

Actualia

In „Internationale Spectator” een uitgave van „Het Nederlands Genootschap voor Internationale Zaken” wordt in de nummers van 8 april, 8 mei en 8 juni in enkele artikelen op een heel duidelijke manier de politiek van De Gaulle zowel pro als contra beschreven.

Het tijdschrift bevat dikwijls mooie overzichten. Zo is kort geleden de verhouding Rusland - China in 1962 besproken uit Russische en Chinese tijdschriften en redevoeringen.

W. D. J. Lafeber

* * *